

kapott.) Bécsből visszatérve 1845. dec. 8-án újra fellépett a Nemzeti Színházban (a »Bájtal« operában) és évi 2000 frt fizetéssel szerződötték. Nagyterjedelmű meleg, bariton hangja, mely a mély és magas fekvésekben egyaránt csengő és erőteljes volt, a kitűnő énekmester iskolájában rendkívül hajlékonyá vált, úgy, hogy most már az operának is elsőrendű oszlopa lett. Egymás után aratta operai és népszínműi sikereit. Figaro, Zampa, Gara nádor, Rigoletto éppen olyan kitűnő szerepei voltak, mint nótázó parasztlegényei. Rigoletto-jára idegen szakértők azt mondták, hogy sem Szentpétervárott, sem Párizsban nem hallottak kiválóbbat.

Legnagyobb népszínműi diadalát a »Csikós«-ban érte el (1847. jan. 23.) mint Andris bojtár. Sugár termete, daliás alakja, koromfekete hullámos haja, csinos kis bajusza, fekete szeme, erősen barna arc-színe és egy kissé himlőhelyes, de különben jó képű magyar arca egyaránt alkalmassá tették őt a szerelmes pusztafi ábrázolására. Nem volt olyan kemény, marcona alak, mint Tamássy (l. o.), de az ő kissé me-rengő tekintete is jól állott a szerelmes bojtárnak.

Kitűnő szerepei voltak még: Liliomfi, a »Nagyapó«-ban Jancsi, Szép juhász, a »Cigány«-ban: Gyuri, Parlagi Jancsi, a rokkant huszár, Virág Marci közhuszár a »Huszárcsiny«-ben, »Bánk bán« operában: Petur bán stb. stb.

Füredinek a nagy népszínműénekesnek csak egy baja volt: egész Hegedűsnéig (l. o.) nem volt (a rövid ideig itt levő De Caux Mimit kivéve) megfelelő női játszótársa. (Mint például Tamássynak Blaháné.) Hegedűsné felléptével mintha Füredi is újjászületett volna. »Füredi és Hegedűsné dalaiban a magyar ének gyűjtő ereje és igéző bája párosultak s örülhetünk e valóban összeillő művész-pár fö-lött.« — írja róluk 1858. jún. 13-án a »Hölgyfutár«. Azonban az öröm nem tartott soká, mert a következő év őszén a kis Hegedűsné — 22 éves korában — rövid betegség után meghalt.

Néhány évre rá, 1863. márc. 26-án a »Rigoletto« címszerepében Füredi is elbúcsúzott a közönségtől. Nyugdíjba ment, valószínűleg azért, mert 5355 frtnyi évi fizetését 4000 frtra akarták redukálni, de

a nagy nyilvánosság előtt kijelentette, hogy minden díjazás nélkül, teljesen ingyen, azontul is bármikor hajlandó lesz a Nemzeti Színházban fellépni. Az önértékes művészt szaván fogták. Mikor már nyugdíjban volt, Erzsébet királyné egyenes kívánságára 1866. márc. 3-án még egyszer felléptették a »Két pisztoly«-ban. Az előadást a királyi pár végignézte s szemmel láthatólag gyönyörködtek Füredi játékában s gyönyörű nótáiban.

Füredi Mihály egyike volt a magyar népdal legkitűnőbb előadóinak. Nevét ismerték országszerte, sőt az ország határain túl is. Bécsben 1858-ban Coburg-Koháry herceg a saját palotájában fényes hangversenyt rendezett, melyben a zene- és énekművészet legkiválóbbjai vettek részt. A hangversenyre meghívták Füredit is, aki négy népdalt énekelt, még pedig olyan nagy tetszés mellett, hogy a herceg másnapra is meghívta s így Füredinek a herceg családi körében újra énekelnie kellett. Nem győztek vele betelni. 18 népdalt énekelt. A »Befordultam a konyhára« kezdetű dallal különösen nagy hatást ért el.

De nem csak énekelt a nótákat, hanem gyűjtötte is. Gyűjteményét »100 magyar népdal« címen énekhangra és zongorára 1851-ben adta ki.

Mint dalszerző is számottevő. Szerzeményei eredetiek, érdekesek és énekelhetők. 1866-ban jelent meg »25 eredeti magyar dal«. Ebből 20 a saját szerzeménye, 5 pedig átdolgozás. E dalok nagy része átment a nép ajkaira.

A »De sok fényes csillag ragyog az égen« és a »Temetésen láttalak meg legelőbb« kezdetű dalaiban — amíg csak nótakedvelő emberek lesznek — mindig élni fog Füredi Mihály alkotó lelke.

(Pataki József.)

Füredi Mór, színész, sz. 1884. jún. 12-én, Budapesten, Színpadra lépett 1920. okt. havában.

Füredi Vera, színésznő, sz. 1905. júl. 22-én, Szabadkán. Színpadra lépett 1924-ben.

Füredi Vilma, színésznő, sz. 1891. jan. 3-án, Kevermesen (Csanád m.) Színpadra lépett 1913. júl. havában.